



Arrest

nr. 78 778 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat T. DE KEUKELAERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 21 maart 2011 een eerste asielaanvraag in België in. Op 30 november 2011 is het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 71 262.

1.2. Op 19 januari 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8 eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1998 en 15 september 2006;

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 19/01/2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 21 maart 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 28 maart 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 mei 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 januari 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een kopie van een arrestatiebevel naar voren brengt dd. 10.01.11 waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert. Dat de betrokkene verklaart dat het dateert van 10.01.11, dat als afgiftedatum 10/04/11 vermeld wordt, dat de betrokkene kennelijk niet op de hoogte is van de documenten die hij naar voren brengt, dat wat er ook van zij, de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten en meer details toevoegt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze verklaringen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het gemakkelijke verklaringen achteraf zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren omdat hij vreest voor zijn leven waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof word gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“o Schending art. 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

o Schending van art. 57/7ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

o Schending van artt. 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

o Schending van het redelijkheidsbeginsel, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op machtsoverschrijding.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Overeenkomstig art. 51/8 Wet van 15.12.1980 is de bevoegdheid van verweerster louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3 Wet van 15.12.1980, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van diezelfde Wet.

Verweerster mag bij deze beoordeling niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op schade kunnen gronden of niet.

Zij kan enkel oordelen of er al dan niet gegevens in de zin van art. 51/8 Wet van 15.12.1980 worden aangebracht waardoor alsdan haar bevoegdheid is uitgeput.

Derhalve kan verweerster een tweede asielaanvraag niet weigeren om in overweging te nemen wanneer zij van oordeel zou zijn dat de nieuwe gegevens de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kunnen gronden.

Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan niet gebeuren in de fase van de overwegingneming van een nieuwe asielaanvraag (RvS. 13 december 2011, nr.216.840: stuk 4).

2. Elke administratieve beslissing moet gegrond zijn op pertinente en toelaatbare motieven.

De uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte op een “afdoende” wijze de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3. Enkel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om het vluchtelingenrelaas te beoordelen overeenkomstig art 57/7ter Wet van 15.12.1980 indien de vreemdeling niet in staat is om zijn relaas aan de hand van stukken te bewijzen.

Terwijl

1. Verzoeker diende een nieuwe asielaanvraag in aangezien hij na het afsluiten van de eerste aan asielaanvraag over nieuwe elementen beschikte welke zijn aanvraag verder staven.

Meer bepaald legt hij een arrestatiebevel dd. 10.04.11 over van Gambiaanse politie.

Dit arrestatiebevel toont de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker aan. Immers blijkt uit dit document dat verzoeker wel degelijk nationaal wordt gezocht voor zijn homoseksuele geaardheid en hij dus wel degelijk zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

Evenwel weigert verweerster de tweede asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen omdat zij van oordeel is dat het overgelegde stuk slechts een kopie betreft waarvan de echtheid niet kan worden gegarandeerd en dit stuk trouwens niet als “nieuwe element” kan worden beschouwd.

Deze documenten — en de eraan ten grondslag liggende feiten — zijn nieuw en relevant voor de beoordeling ten gronde van de asielaanvraag. Bovendien dienen deze documenten verder op hun inhoud te worden onderzocht, hetgeen enkel de bevoegdheid is van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Immers was verzoeker er tijdens zijn eerste asielprocedure niet van op de hoogte dat een (nieuw) arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd.

Verweerster was er derhalve toe gehouden om de asielaanvraag door te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Daarentegen gaat verweerster in de bestreden beslissing de nieuwe gegevens zelf inhoudelijk beoordelen om vervolgens te oordelen dat de aanvraag niet in overweging kan worden genomen. Nochtans is haar bevoegdheid beperkt tot het beoordelen of er al dan niet nieuwe gegevens worden overgelegd. Zij mag daarentegen niet de inhoud van nieuwe documenten gaan beoordelen, hetgeen zij in casu wel doet.

De Raad van State heeft in haar arrest dd. 13.12.11 (stuk 4) een beslissing van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin vernietigd aangezien laatstgenoemde impliciet maar zeker aannam dat verweerster een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kunnen gronden:

“Door ervan uit te gaan dat de minister of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

In casu is de beslissing van verweerster gebaseerd op het feit dat het overgelegde document van een kopie betreft dat de echtheid van het document niet garandeert.

Bovendien oordeelt verweerster ten onrecht dat verzoeker kennelijk niet op de hoogte is van het document dat hij naar voren brengt aangezien de uitgiftedatum 10.04.11 betreft terwijl verzoeker verklaarde dat dit 10.01.11 was en hij dit document dus reeds naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen.

Derhalve gaat verweester deze documenten aan de hand van de inhoud ervan en door toetsing aan het (oorspronkelijke) asielrelaas beoordelen op zijn geloofwaardigheid.

Hierdoor treedt verweester in de beoordeling van de inhoud van de tweede asielaanvraag zodat zij haar bevoegdheid toegekend door art. 51/8 Vreemdelingenwet overschrijdt.

2. Verweester schendt de formele motiveringsplicht door in de bestreden beslissing te oordelen dat (1) het overgelegde stuk niet als 'nieuw element' kan worden beschouwd alsook door.

Nochtans kan er geen enkel twijfel over bestaan dat het overgelegde document alsook de inhoud ervan wel degelijk als nieuwe element moeten worden beschouwd.

Met nieuwe elementen wordt bedoeld: gegevens die in de afgelopen asielprocedure niet konden worden aangebracht omdat men bvb. pas na het einde van de vorige asielprocedure in het bezit komt van documenten die de ingeroepen vrees voor vervolging aantonen.

Verzoeker wist tijdens de eerste asielprocedure echter niet af van het bestaan van het arrestatiebevel. Dit is zeer aannemelijk aangezien het kwestige document blijkbaar pas werd opgesteld nadat verzoeker Gambia was ontvlucht.

Verzoeker nam daarenboven pas kennis van het bestaan van de documenten toen hij contact opnam met zijn vriend in Gambia.

Verzoeker heeft pas een tweede asielaanvraag ingediend nadat hij het arrestatiebevel had ontvangen.

Aangezien alle bij wet voorziene beroepsmogelijkheid tegen de negatieve beslissing inzake de eerste asielaanvraag reeds werden uitgeput en derhalve de eerste asielprocedure reeds volledig was afgesloten diende verzoeker noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag te doen.

Het is onbegrijpelijk dat verweester de tweede asielaanvraag niet in overweging heeft genomen nu het om een belangrijk bewijsstuk gaat, die zijn asielverhaal aannemelijk maken.

Het argument dat het kopieën geen bewijs vormen omtrent de waarachtigheid van de documenten snijdt werkelijk geen hout aangezien zij minstens de waarde hebben van een begin van bewijs.

o Alleszins maakt dit document het asielrelaas plausibel.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling op zich kunnen gelden als voldoende bewijs van zijn / haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto —Vancouver, 1991,84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Verzoeker heeft reeds in zijn eerste asielaanvraag reeds een zeer gedetailleerd relaas gegeven van de gebeurtenissen waarvoor hij Gambia is ontvlucht. Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft hij nog meer details bijgevoegd.

Het staat buiten kijf dat de gebeurtenissen voldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om zich te kunnen beroepen op de in het vluchtelingenverdrag voorziene bescherming.

Door de oordelen dat verzoeker in zijn tweede asielaanvraag dieper ingaat op de redenen waarom hij de vlucht heeft genomen en meer details geeft welke hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag had kunnen meedelen schendt verweester art. 57/7ter van de Wet 15.12.1980 daar dergelijke beoordeling van de (oude en nieuwe) feiten enkel tot de bevoegdheid van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen behoort.

Dergelijke beslissing van niet inoverwegingname is dan ook onredelijk.

Het middel is gegrond."

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende nieuwe element neerlegde:

"kopie van arrestatiebevel: in het Engels, dd: 10.01.11, nr 1625/985/3000, door de Inspecteur-Generaal van de Gambia Police Force".

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder *"kan enkel oordelen of er al dan niet gegevens in de zin van art. 51/8 Wet van 15.12.1980 worden aangebracht waardoor alsdan haar bevoegdheid is uitgeput. Derhalve kan verweester een tweede asielaanvraag niet weigeren om in overweging te nemen wanneer zij van oordeel zou zijn dat de nieuwe gegevens de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kunnen gronden. Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan niet gebeuren in de fase van de overwegingneming van een nieuwe asielaanvraag"*, dient te worden vastgesteld dat uit de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip 'nieuwe gegevens' houdt derhalve niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *"ernstige aanwijzingen"* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *"ernstige aanwijzing"* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij de verwerende partij verwijt het arrestatiebevel en haar uitgiftedatum in aanmerking te nemen, laat staan aldus haar bevoegdheid om de nieuwe

gegevens *prima facie* te beoordelen, te hebben overschreden. Hieruit blijkt inderdaad dat de op het document vermelde datum niet strookt met de door verzoeker verklaarde uitgiftedatum, en bovendien dat verzoeker dit stuk al had kunnen voorleggen in het kader van zijn eerste asielprocedure zeker nu deze procedure pas op 30 november 2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten. Bijgevolg kan dit document derhalve weliswaar 'nieuw' zijn in de zin dat het nog niet eerder ter kennis werd gebracht van verweerder, maar kan niet worden beschouwd als een document dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van verzoekers eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Door louter voor te houden dat dit "*document blijktbaar pas werd opgesteld nadat verzoeker Gambia was ontvlucht*" en "*Verzoeker nam daarenboven pas kennis van het bestaan van de documenten toen hij contact opnam met zijn vriend in Gambia*", toont verzoeker niet aan dat dit stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De bewijslast met betrekking tot de "nieuwe gegevens" zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het komt dan ook toe aan verzoeker, die een tweede asielaanvraag indient, om aan te tonen dat een document dat dateert van een periode waarin de vorige asielprocedure hangende was, wat in casu het geval is zoals blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing, toen niet kon worden voorgelegd. Verzoekers beweringen in zijn verzoekschrift doen geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Daarbij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie er verder op gewezen dat de verzoekende partij slechts een kopie en geen origineel van het arrestatiebevel heeft neergelegd. Hij concludeert verwijzend naar vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk kunnen worden vervalst met allerhande knip- en plakwerk en een kopie aldus geen bewijswaarde heeft (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoeker meent dat kopieën "minstens de waarde hebben van een begin van bewijs" dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag kwam vast te staan dat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas omwille van meerdere onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen. Uit de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn tweede asielprocedure blijkt dat hij volhardt in dit ongeloofwaardig asielrelaas en enkel een stuk neerlegt dat geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die geen ernstige aanwijzingen inhouden van het bestaan van een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voornoemde wet.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.5. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet, dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen regelt, wijst de Raad er wederom op dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat een correcte toepassing van de ter zake geldende bepalingen ertoe leidt dat in het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dus niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zodat een schending van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet thans niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidscontrole, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

2.8. De overige stukken die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift doen aan het voorgaande geen afbreuk.

2.9. Het eerste middel is niet gegrond.

3. Verzoeker roept als tweede middel de *“Schending van het beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding”* in.

3.1. Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat

De handtekening van verweerster is een substantieel vormvoorschrift.

Het manuele karakter vormt een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken en andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt. De afdruk van een ingescande handtekening kan veeleer met een kopie worden gelijkgesteld, doch geldt niet als een manuele handtekening.

Overeenkomstig het arrest dd. 08.05.09 van de Raad van State is een beslissing van verweerster nietig wegens een substantieel vormgebrek wanneer de handtekening van de gemachtigde ambtenaar op de beslissing werd ingescand (R.v.St. 8 mei 2009, nr. 193.106, niet gepubliceerd).

Terwijl

Tot bewijs van het tegendeel ervan moet worden uitgegaan dat de handtekening op de bestreden werd ingescand. Overeenkomstig voormelde rechtspraak van de Raad van State behoort het immers aan verweerster om aan te tonen dat de handtekening niet werd ingescand.

In casu werd de bestreden beslissing noch handmatig noch elektronisch ondertekend door de gemachtigde ambtenaar van verweerster. Er is daarentegen enkel sprake van een ingescande handtekening. Mitsdien schendt de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk beheer en overschrijdt verweerster de haar krachtens de Wet en bijzondere rechtsregels toegekende macht.

Het middel is gegrond.”

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar enkel het niet manueel karakter van de handtekening betwisten.

De bestreden beslissing vermeldt: *“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C.S. Attaché”*.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

3.2. De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in

de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, §5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., *“The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries”*, waarin in de rubriek “Recommendations” (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: *“Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.”* (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf)).

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals RvV 74 484 - Pagina 8 omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

3.3. Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie”*.

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *“Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de*

wet (...).” (G. Somers en J. Dumortier, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- “Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip “elektronische handtekening is technologie-neutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);

- “Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.” (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: “Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. RvV 74 484 - Pagina 9 Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (*De juristenkrant*, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- “Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.” (P. Van Eecke, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.” (R. De Corte, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: “de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.” (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

3.3.1. Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie-dienstverlener afgegeven certificaat, of
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *“Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*
- *“De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantie in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14); RvV 74 484 - Pagina 10;*
- *“Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).*

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, in Computerrecht 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché C.S., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché C.S. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Dat verzoeker geen deel uitmaakt van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd, noch dat er sprake is van machtsoverschrijding.

3.4 Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK